

ИГОР РОСОХОВАТСКИ СРАЖЕНИЕТО

Превод от руски: Александра Каназирска, 1980

chitanka.info

На 16 април 2260 година всичко беше готово за щурма. Танковите части заеха позиция, ескадрилите от гравилети се съсредоточиха на аеродромите, капаците на контейнерите с термоядрени бомби се разтваряха с плъзгане...

Доложиха на Командуващия, че най-сетне е пристигнал един от висшите командири на противника с донесение.

— Доведете го веднага тук — зарадва се Командуващия.

Той закрачи срещу идващия и енергично го прегърна.

— Е, какви са новините? — запита Командуващия.

— При нас пристигна танковото съединение на Градовете. То ще удари в центъра. А на десния фланг за подкрепление ни дават групата на Зимин.

— А по въздуха? — попита Командуващия.

— Почти без изменение. Само още две ескадрили бомбардировачи чакат като резерв.

— Центърът възлага особени надежди на тебе — напомни Командуващия.

— Моите разузнавачи няма да ме подведат. Чакаме твоя сигнал.

Командуващия плъзна поглед върху телевизионните екрани. Върху един от тях се открояваше тъмна зъбчата полоса.

— Жалко за гората. Взривната вълна ще я помете изцяло...

— Нищо не може да се стори — въздъхна Командира. — Тясно стана в градовете от Южната зона. Трябват ни нови места за разселване...

— Ще те изпратя — рече Командуващия.

Те тръгнаха към площадката за излитане покрай минохвъргачките, до които лежаха „кюлчетата“ с ядрена плънка, покрай бронетранспортърорите, с които щяха да се втурнат в огнения ад предните части. Командира внимателно оглеждаше бойната техника. Командуващия не издържа и изказа скритата си мисъл. Започна с въпроса:

— Ти ходил ли си във военните музеи на древността, там, на Земята?

— Разбира се, че съм ходил — отвърна Командира.

— Неволно сравнявам нашата военна техника с онази, старата, особено с техниката на двадесетия век. Никак не мога да се отърва от мисълта колко много си приличат...

— Че какво особено има в това? Нали имат едно и също предназначение: да сметат преградите по пътя на щурмовите отреди — сви рамене Командира.

— Но тогава възниква въпросът: няма за три столетия ние, хората, тъй малко сме се изменили?

— Очевидно. И може би това е хубавото. А ти как мислиш?

* * *

Командуващия наблюдаваше от блиндажа как вдясно хоризонтът започна да припламва в оранжево. Там бавно изгряваше голямото светило на тая негостоприемна планета, цялата прорязана от вулкански вериги. Всички те се насочваха към един общ център. Земяните го наричаха Зона на активността. Колонията на хората по планетата се разрастваше, но вулканите периодично разрушаваха постройките, лавата заливаше лабораториите и полята.

Командуващия хвърли поглед на часовника и натисна бутона на пулта. В просветляващото небе на планетата се извиси червена ракета.

В този миг почвата завибрира под нозете им. Над тях се понесоха ескадрилите на гравилетите.

По склона на планината, заета от противника, също се появиха танкове. Стълбовете на взривовете превърнаха утрото в нетърпимо пламтящ ден. Термоядрените мини и бомби се сипеха в Зоната на вулканичната активност — точно върху мястото, посочено от сеизмолозите. Едновременно с танковете в процепите на пукнатините се изливаха разтвори. Бързо втвърдяващи се буци се слягаха върху струите пара и се отпускаха върху клокочещата огнена течност. Отредите разузнавачи с транспортъорите, оборудвани с многоканални насочващи станции, следяха хода на операциите и ги коригираха.

* * *

Щурмът към Зоната продължи шест и половина часа. А подготовката за него отне няколко години. В нея участваха учени от Земята, Луната, Марс и Венера. И последният вулкан беше укротен.

Когато двете армии, действащи от двете противоположни страни на Зоната, се съединиха и Командуващия се срещна със своите другари, вече беше пладне.

— Победа! — извика Командуващия, сочейки таблото.

— Пълна победа, всички точки са потушени — потвърди Командира с широка усмивка. Той се наклони леко към Командуващия и пошепна така, че да не го чуят околните:

— Надявам се, че вече не те измъчва въпросът, доколко са се променили хората за тия три столетия?

Командуващия поклати глава и упорито вирна брадичка:

— Въпросът си остава. И тепърва ще трябва да му се отговори.

— Да, но това вече не е толкова съществено — отвърна със свойствената на младостта категоричност Командира. — Да, впрочем в онова време думата „противник“ е означавала нещо съвсем различно от сега...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 16/1980 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.